

Следъ малко на пжтната врата застанаха тате и стражарьтъ съ пушка въ ржце. Задъ тѣхъ се показаха други хора. Тѣ дълго гледаха Меча и шушукаха.

А Мечо се изправи, отърси се, сякашъ искаше да се отърве отъ лошавъ сънь и почна да се извърща на всички страни. Той огледа двора, въ който бѣше се родилъ и живѣлъ, но дали нѣщо различи? После бавно тръгна къмъ вратата...

Може би, искаше да ни напустне? Да иде нѣкжде далеечъ, далеечъ, и тамъ самотенъ да умре?

Но пушката изтрещѣ! Мечо се въртна, сякашъ нѣкой го бухна въ главата. Потрепера, падна и издѣхна, безъ да издаде гласъ...

Ваньо и азъ писнахме. Очитѣ на мама и дѣдо бѣха пълни.

Заровиха го на могилката край село.

Години оттогава; не сме го забравили. Често седимъ до гроба му, гледаме какъ захожда слънцето и си приказваме за него.

Защото той даде живота си за своя другарь!

